

V

(Oznámení)

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

SOUDNÍ DVŮR

Kasační opravný prostředek podaný dne 9. dubna 2018 Massimem Campaillou proti usnesení Tribunálu (třetího senátu) vydanému dne 23. ledna 2018 ve věci T-759/16, Campailla v. Evropská unie

(Věc C-256/18 P)

(2018/C 381/02)

*Jednací jazyk: francouzština***Účastníci řízení**

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: Massimo Campailla (zástupce: F. Rollinger, advokát)

Další účastník řízení: Evropská unie, zastoupená Soudním dvorem Evropské unie

Usnesením ze dne 7. srpna 2018, Soudní dvůr (sedmý senát) zamítl tento kasační opravný prostředek jako zčásti zjevně neopodstatněný a zčásti zjevně neúčinný.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel n.º 3 (Španělsko) dne 11. července 2018 – XZ v. Ibercaja Banco, S.A.

(Věc C-452/18)

(2018/C 381/03)

*Jednací jazyk: španělština***Předkládající soud**

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel n.º 3

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: XZ

Žalovaná: Ibercaja Banco, S.A.

Předběžné otázky

- 1) Vztahuje se zásada nezávaznosti neplatných ujednání (článek 6 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 ⁽¹⁾) také na smlouvy a právní jednání, které nastaly po uzavření takového ujednání, jako tomu je v případě smlouvy o novaci?

Lze v případě kladné odpovědi vzhledem k tomu, že absolutní neplatnost implikuje, že uvedené ujednání v právně-hospodářském životě smlouvy nikdy neexistovalo, dospět k závěru, že právní akty, které nastaly po uzavření takových ujednání – jako je smlouva o novaci –, a jejich účinky na dané ujednání rovněž z právní skutečnosti zmizí a musí být považované za neexistující a absolutně neúčinné?

- 2) Mohou dokumenty, jež mění ujednání či konstatují smír ohledně ujednání, který nebyla dohodnuta individuálně, a která by neobstála v přezkumu transparentnosti a neexistence zneužívající povahy, být považovány za všeobecné smluvní podmínky pro účely ustanovení článku 3 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 a podléhat stejným důvodům neplatnosti, jako původní dokumenty, které mění či urovnávají?
- 3) Má být vzdání se práva podat žalobu obsaženého ve smlouvě o novaci rovněž neplatné v rozsahu, v němž smlouvy podepsané zákazníci neinformují dotčené zákazníky o neplatnosti ujednání, ani o platbě či částce, na kterou měli nárok z titulu vrácení úroků zaplacených na základě neplatného ujednání o minimální úrokové sazbě?

Je třeba poznamenat, že zákazník podepisuje vzdání se práva podat žalobu, aniž by byl bankou informován, čeho se vzdává a o jakou částku jde.

- 4) Zda v případě, kdy je smlouva o novaci přezkoumávána s ohledem na judikaturu SDEU a čl. 3 odst. 1 a čl. 4 odst. 2 směrnice [93/13], nové ujednání o minimálním úroku opět stíženo nedostatkem transparentnosti spočívající v tom, že banka opět nesplnila kritéria transparentnosti stanovená v [rozsudku Tribunal Supremo (Nejvyšší soud)] ze dne 9. května 2013 a neinformovala zákazníka o skutečných hospodářských nákladech uvedeného ustanovení v jeho hypotéce, což by mělo za následek, že by znal úrokovou sazbu (a z toho plynoucí částku splátky), která by se uplatnila v případě, že by se neuplatnilo nové ujednání o minimálním úroku, a byla by uplatněna úroková sazba sjednaná ve smlouvě o hypotečním úvěru bez omezení spodní hranice.

Jinými slovy, zda měla finanční instituce, když prosadila smlouvu o novaci „ujednání o minimálním úroku“, provést přezkum transparentnosti podle čl. 3 odst. 1 a čl. 4 odst. 2 směrnice [93/13] a informovat spotřebitele o částce splátek, ve kterých byl poškozen uplatněním „ujednání o minimálním úroku“, jakož i o úroku, který by se uplatnil v případě neexistence uvedených ujednání, a zda jsou uvedené dokumenty (smlouva o novaci) rovněž stíženy neplatností, pokud tak neučinila?

- 5) Lze ujednání o vzdání se práva podat žalobu zahrnuté do všeobecných smluvních podmínek smlouvy o novaci považovat ze zneužívající ujednání z důvodu jeho obsahu v rámci čl. 3 odst. 1 směrnice, ve vztahu k příloze o zneužívajících ujednáních, konkrétně písm. q) přílohy (zneužívající ujednání jsou ta, jejich cílem nebo následkem je zbavení spotřebitele práva podat žalobu nebo použít jiný opravný prostředek), jelikož omezuje právo spotřebitelů uplatnit práva, která mohou vzniknout nebo nastat po podpisu smlouvy, jako tomu bylo v případě možnosti domáhat se úplného vrácení zaplacených úroků (podle rozsudku Soudního dvora ze dne 21. prosince 2016 ⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Nařízení Komise (EU) č. 93/2013 ze dne 1. února 2013, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2494/95 o harmonizovaných indexech spotřebitelských cen, pokud jde o stanovení indexů cen obydlí obývaných jejich majiteli (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29).

⁽²⁾ Rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Gutiérrez Naranjo a další (C-154/15, C-307/15 a C-308/15, EU:C:2016:980).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de Primera Instancia de Vigo (Španělsko)
dne 11. července 2018 – Bondora AS v. Carlos V. C.**

(Věc C-453/18)

(2018/C 381/04)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de Primera Instancia de Vigo

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Bondora AS

Odpůrce: Carlos V. C.